

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 325/2012-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., B., zastúpenej advokátkou JUDr. E. K., P., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 499/2005, Ex 755/2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. mája 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti V., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“ v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1,

čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“), ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 499/2005, Ex 755/2005 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd vydal 9. júna 2005 poverenie na vykonanie exekúcie súdnej exekútorke Mgr. M. Z. (ďalej len „súdna exekútorka“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Er 499/2005, Ex 755/2005 *«na podklade neexistentného exekučného titulu, voči neexistentnému subjektu V., s. r. o..., to všetko v dôsledku pochybenia porušovateľa a jeho nekonania v súlade s ust. §-u 103 O. s. p., avšak exekútorka toto nezákonné poverenie aplikovala na existentný subjekt V. s. r. o..., ktorému Upovedomením o začatí exekúcie zo dňa 15. 06. 2005, doručené sťažovateľovi dňa 7. 9. 2005 zakázala nakladať so svojím majetkom, citujúc str. 1.: „Povinnému sa zakazuje, aby odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie nakladal so svojím majetkom.“»*.

Súdna exekútorka následne zablokovala aj bankový účet sťažovateľky, ktorá v dôsledku zákazu nakladania so svojím majetkom s ním nemohla disponovať, čo bolo zo strany sťažovateľky rešpektované.

Sťažovateľka podala proti exekúcii v zákonnej lehote námietky tvrdiac, že exekučné konanie je od začiatku nezákonné a že nie je vo veci povinnou. Zároveň podala aj návrh na zastavenie exekúcie. Napriek uvedenému súdna exekútorka pokračovala v exekúcii.

Podľa sťažovateľky okresný súd maril jej „ústavné práva“ a *«legalizoval vlastné zákonu odporujúce konanie, čoho výsledkom bolo:*

1.) vydanie uznesenia č. k. 4 Er 499/2005, EX 775/2005 zo dňa 28. 12. 2005, doručené po prietahoch vinou managementu súdu (teda vinou porušovateľa) až dňa 14. 9. 2006 – čo malo za následok prietahy v konaní v trvaní jedného roka zapríčinené

porušovateľom... Súd námietky sťažovateľa proti upovedomeniu o začatí exekúcie zamietol a tiež zamietol námietky sťažovateľa (povinného) proti trovám exekúcie.

V odôvodnení vlastného nezákonného uznesenia sa nevyrovnal s tým, že sťažovateľ nie je povinný v exekučnom konaní a navyše sťažovateľovi uložil neprípustne zaplatiť na účet Okresného súdu Bratislava I titulom náhrady súdneho poplatku za konanie súdu o námietkach proti exekúcii poplatok v sume 500,- Sk.

2.) vydanie uznesenia č. k. 4 Er 499/2005, EX 775/2005 zo dňa 28. 12. 2005, doručené po prietahoch vinou managementu súdu (teda vinou porušovateľa) až dňa 14. 9. 2006 – čo malo za následok prietahy v konaní v trvaní jedného roka zapríčinené porušovateľom... Súd návrh sťažovateľa (povinného) na zastavenie exekúcie zamietol. Sťažovateľovi neprípustne uložil za povinnosť na účet Okresného súdu Bratislava I titulom náhrady súdneho poplatku za konanie súdu za návrh na zastavenie exekúcie sumu 500,- Sk, ktorý voči sťažovateľovi vymáhala Justičná pokladnica Krajského súdu v Bratislave – teda voči sťažovateľovi bol „vyrobený“ porušovateľom exekučný titul.

Žiadosť o prešetrenie podozrenia z antidatovania oboch vyššie uvedených uznesení sa minula účinkom... aj napriek tomu, že porušovateľ zapríčinil prietahy v konaní o námietkach proti exekúcii v trvaní 1 roka, teda porušil práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov – čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy SR.».

Dňa 6. decembra 2006 vydala exekútorka exekučný príkaz, ktorým prikázala nariadiť exekúciu prikázaním pohľadávky z účtu sťažovateľky (povinnej), a toho istého dňa vydali aj ďalší exekučný príkaz, ktorým prikázala vykonať exekúciu predajom hnutelných vecí sťažovateľky. Nadväzne na to sťažovateľka namietala u súdnej exekútorky jej „nesprávny úradný postup“ dožadujúc sa zrušenia exekučného príkazu predajom hnutelných vecí. Dňa 12. decembra 2006 došlo k vykonaniu exekúcie prikázaním pohľadávky. Po vymožení pohľadávky súdna exekútorka 27. decembra 2006 vrátila poverenie na vykonanie exekúcie.

Napadnutým postupom okresného súdu mala sťažovateľke vzniknúť škoda, ktorú si vyčíslila v sume 1 025,22 € s príslušenstvom, ako aj ušlý zisk, ktorý si sťažovateľka chce uplatniť podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

č. 514/2003 Z. z.). Sťažovateľka zároveň tvrdí, že jej bola spôsobená aj ďalšia ujma v podobe ohrozenia jej práva na dobré meno a spoločenskú reputáciu, ktorú si vytvárala od svojho založenia v roku 1993.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 18 CoE 341/2009 z 23. decembra 2009 zrušil uznesenie okresného súdu z 28. decembra 2005, ktorým okresný súd zamietol jej návrh na zastavenie exekúcie, pričom v odôvodnení svojho zrušovacieho uznesenia krajský súd podľa sťažovateľky uviedol, že je *„nesporné, že súd prvého stupňa vydal poverenie v zmysle §-u 45 ods. 1 zák. č 233/1995 Z. z. proti povinnému V., s. r. o., t. j. proti neexistujúcemu subjektu“*. Krajský súd ďalej vyjadril právny názor, že exekúciu je oprávnený zastaviť iba vecne a miestne príslušný okresný súd, avšak sťažovateľka poukazuje na to, že okresný súd *„... ignoroval právny názor odvolacieho súdu, aj napriek viacerým urgenciám na vydanie uznesenia o zastavení exekúcie bol nečinný“*.

Okresný súd až po ďalších urgenciách a sťažnostiach na prietahy v konaní vydal 26. januára 2012 uznesenie, ktorým exekúciu vedenú pod sp. zn. 4 Er 499/2005 zastavil. Predmetné uznesenie bolo sťažovateľke doručené 27. februára 2012 a nadobudlo právoplatnosť 14. marca 2012.

Sťažovateľka ďalej upriamuje pozornosť na celkovú dĺžku napadnutého konania (6 a pol roka), v dôsledku čoho podľa nej *„svojimi dôsledkami nadobudlo konanie exekučného súdu, charakter svojvôle a odopretia spravodlivosti...“*. Zmieňuje sa aj o tom, že okresný súd *«po zistení pochybení v danej veci „vyhotovil nový spis“, pričom nazretím do spisu č. k. 4 Er 499/2005 na Okresnom súde Bratislava I bolo zistené, že pôvodný spis bol rozkradnutý neznámym páchatelom a že bola vykoná dodatočne „jeho rekonštrukcia“*.

Aj torzo spisu č. k. 4 Er 499/2005 na Okresnom súde Bratislava I však podstatne zachytáva a dokumentuje hrubé porušenie ústavných práv sťažovateľa zo strany porušovateľky a snahu „legalizovať“ vlastné nezákonné konanie a teda v konečnom dôsledku svojvoľne ďalej porušovať čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR a ignorovať ust. §-u 1 a nasl. O. s. p. ako aj ust. §-u 1 a nasl. Exekučného poriadku.»

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľka napokon podrobne vysvetľuje, čo považuje za porušenie svojich v petite označených práv, pričom odkazuje aj na judikatúru ústavného súdu, Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Najvyššieho súdu Českej republiky.

Z uvedených dôvodov sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že napadnutým postupom bol porušený čl. 1 ods. 1 ústavy, ako aj jej základné práva podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu. Súčasne sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 22 000 € a náhrady škody v sume 1 025 € s prísl., ako aj úhrady trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľka zastáva názor, že k porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo v dôsledku toho, že postup okresného súdu v napadnutom konaní nezodpovedal „*garanciám spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách*“. Okresný súd postupoval podľa sťažovateľky najmä v rozpore s § 103 Občianskeho súdneho poriadku, pretože neskúmal, či boli v danom prípade splnené podmienky konania. Aj v exekučnom konaní je potrebné zaoberať sa tým, či sú splnené podmienky konania. Ak nedostatok podmienky možno odstrániť, súd je povinný pokúsiť sa o jeho odstránenie, ináč exekúciu zastaví.

Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

V rámci predbežného prerokovania každej sťažnosti sa ústavný súd musí najskôr zaoberať otázkou, či sťažnosť spĺňa všetky formálne náležitosti a predpoklady vyžadované zákonom o ústavnom súde na to, aby mohla byť považovaná za kvalifikovane podaný návrh za začatie konania pred ústavným súdom, ktorý bude môcť byť meritórne prerokovaný. Ústavný súd sa v nadväznosti na to zamerá predovšetkým na posúdenie, či má na prerokovanie sťažnosti v tejto časti právomoc.

Ústavný súd je štátnym orgánom (nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti) a jeden zo základných princípov právneho štátu, ktorý je pozitívne zakotvený v čl. 2 ods. 2

ústavy, vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Ústavný súd sa preto musí dôsledne riadiť vymedzením svojich právomocí vyplývajúcich z čl. 125 a nasledujúcich ústavy a ďalej konkretizovaných v zákone o ústavnom súde a nemôže sa zaoberať podaniami, ktorými sa fyzické osoby domáhajú niečoho, čo podľa ústavy a zákona o ústavnom súde nemôže prerokúvať a rozhodnúť (IV. ÚS 326/2010).

Právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Princíp (atribút) subsidiarity sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má okrem formálneho rozmeru, ktorý reflektuje požiadavku vyčerpania všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov [§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (a v prípade nesplnenia tejto požiadavky vyúsťuje do odmietnutia sťažnosti pre neprípustnosť)], aj rozmer materiálny, z ktorého vyplýva, že dôvodom subsidiarity sú samotné právomoci ústavného súdu (nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti) poskytujúceho ochranu základným práva alebo slobodám iba za predpokladu, že tieto práva neboli rešpektované ostatnými orgánmi verejnej moci.

V konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je ústavný súd predovšetkým oprávnený vysloviť, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené základné práva alebo slobody fyzických osôb alebo právnických osôb alebo ľudské práva a základné slobody vyplývajúce z kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy.

Podľa čl. 127 ods. 2 (resp. § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) musí ústavný súd v prípade, že vysloví porušenie práv alebo slobôd sťažovateľa obligatórne právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zrušiť. Ústavný súd teda nemôže, pokiaľ ide o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, vydať iné rozhodnutie než predpokladá citovaný

článok ústavy, ktorý rozhodovaciu právomoc formuluje taxatívne. Samotné vyslovenie či konštatácia, že došlo k zásahu do určitých práv bez zrušenia príslušného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, by nemohlo viesť ani k splneniu účelu sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Predložená sťažnosť nespadá podľa názoru ústavného súdu pod žiadny z prípadov, o ktorých by ústavný súd v zmysle uvedeného mohol rozhodovať.

V okolnostiach danej veci totiž krajský súd uznesením č. k. 18 CoE 341/2009-12 z 23. decembra 2009 zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 Er 499/2005 z 28. decembra 2005 (ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie) a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Nadväzne na to okresný súd uznesením č. k. 4 Er 499/2005-106, Ex 755/2005 z 26. januára 2012 rozhodol tak, že exekúciu vedenú okresným súdom pod sp. zn. 4 Er 499/2005 zastavil. Okresný súd teda uznesením vydaným v napadnutom konaní rozhodol tak, že v plnom rozsahu vyhovel tomu, čoho sa sťažovateľka domáhala. Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka sa domáha na ústavnom súde ochrany svojich práv len z formálnych dôvodov, keďže z materiálneho hľadiska musela byť označeným uznesením okresného súdu uspokojená a dosiahla to, čo sledovala využitím opravných prostriedkov, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytoval ešte v rámci systému všeobecných súdov.

Sťažovateľka v súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu uvádza pomerne rozsiahle citácie rozhodnutí ústavného súdu a ESĽP bez toho, aby ich aplikovala na daný prípad.

Podľa názoru ústavného súdu rovnaké závery platia, aj čo sa týka sťažovateľkou namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 35 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu. Podstata v sťažnosti namietaných skutočností bola rovnaká, či už išlo o porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, alebo o porušenie ďalších označených práv.

Vzhľadom na to ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť je v tejto časti potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľka namieta aj zbytočné prietahy v napadnutom konaní, v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd taktiež opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že napadnuté exekučné konanie bolo právoplatne skončené 14. marca 2012, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu č. k. 4 Er 499/2005-106, EX 755/2005, preto v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu (7. mája 2012) už objektívne nemohlo dochádzať k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu, čím je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd ďalej uvádza, že z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti musel odmietnuť sťažnosť taktiež v časti namietajúcej porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy, keďže tento článok ustanovuje základné princípy právneho štátu, ktoré „nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach o sťažnostiach“ (m. m. I. ÚS 8/97, II. ÚS 821/00, II. ÚS 104/04).

Pokiaľ sa sťažovateľka domáha, aby jej ústavný súd priznal náhradu škody v súvislosti s napadnutým postupom okresného súdu v označenom exekučnom konaní, ústavný súd dodáva, že už opakovane vyslovil, že o nárokoch na náhradu škody nerozhoduje. O náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu verejnej moci rozhodujú v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. orgány uvedené v § 4 tohto zákona, avšak nie ústavný súd v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Takýto postup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04, IV. ÚS 380/2011).

Z uvedených dôvodov bola sťažnosť sťažovateľky pri jej predbežnom prerokovaní odmietnutá podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, tak ako to je uvedené vo výrokovej časti toho uznesenia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2012